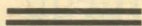

STREJKEN

PAA DEN GAMLE FABRIK

En smuk og underholdende

Nutids-Roman

oooo i levende Billeder oooo

Nordisk Kunstfilm

ooo i 50 Afdelinger ooo

Hovedpersonerne

Grev Hardegg

Fritz | hans Børn
Frida |

Fabrikant Goldstein

Hans, hans Søn

Bent, en ung Arbejder

De to største Roller udføres
af

Hr. V. Psilander

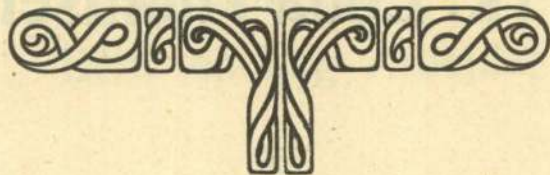
og

Frk. Ebba Thomsen

Dette er et Skuespil, som
hele vort Publikum
vil have Glæde af at se!

Afdelingerne.

---

1. En prekær Situation.
2. „Jeg har ingen Penge, min Dreng!“
3. En tung Gang.
4. Haarde Betingelser.
5. Fabrikantens Forslag.
6. For din Skyld, Fader!
7. Faders Søn.
8. Efter Vielsen.
9. Paa Bryllupsrejse.
10. Arbejdernes Hyldest.
11. Hestene løber løbsk.
12. En modig Mand.
13. I det nye Hjem.
14. Et Opgør.
15. Urolige Elementer.
16. Fruen keder sig.
17. Bents Løn.
18. Vaagnende Skinsyge.
19. En Reprimande.
20. Fader og Søn.
21. Hver sin Vej.
22. „Tak, nu klarer jeg mig alene“.
23. Et Par paatrængende Fyre.
24. „Hjælp! Hjælp!“
25. I sidste Øjeblik.

26. I Støberiet.
27. Onde Ord.
28. Explosionen.
29. Grevens Arv.
30. „Nu kan Du blive fri, kære Datter!“
31. „Fabrikanten er død!“
32. En trofast Hustru.
33. „Jeg forlader ham ikke!“
34. Strejken erklæres.
35. Den nye Chef.
36. Bent advares.
37. Hans' Uro.
38. Et ubehageligt Møde.
39. „Flyt Jer!“
40. Arbejder og Arbejdsgiver.
41. „Nej, jeg bliver her!“
42. Naar Kærligheden vaagner.
43. Arbejderboligerne brænder.
44. Paa Brandstedet.
45. „Red mit Barn!“
46. En rask Chef.
47. „Hvor er min Mand?“
48. Bents Heltedaad.
49. Reddet!
50. „Jeg dør for Deres Lykke!“

Strejken paa den gamle Fabrik.

FHV. Minister, Grev *Hardeggs* Pengesager er i den slettest mulige Forfatning.

Hans Søn *Fritz* og hans Datter *Frida* koster ham mange Penge, og da Indtægterne er forsvindende i Forhold til Forbruget, har han maattet henvende sig til den hovedrige Fabrikant *Goldstein*, der — snobbet som han er — ikke har noget imod at forstrække Herr Greven med adskillige Laan.

Men en skønne Dag siger han: Stop — han vil ikke mere — jo, paa een Betingelse: at Greven vil give sin Datter *Frida* til Fabrikantens Søn *Hans*.

Ganske vist er Hans en udpræget Døgenigt, der intet som helst gider tage sig til, men han vil faa mange Penge, og denne hans store Formue vil give det gamle Adelsnavn fornyet Glans.

Han lover at tale med Datteren.

Straks, da hun hører Tale om det, bliver hun meget vred, men da hun ser Faderens Angst for den forestaaende Ruin, røres hun og lover at gifte sig med Fabrikantens Søn.

Brylluppet staar med Pomp og Pragt, og straks efter Vielsen rejser de to Unge til deres fremtidige Hjem, der ligger ved *Goldsteins* Fabrik. Her har Fabrikantens Ar-

bejdere tænkt paa at hædre Brudeparret, og i den Anledning har de rejst en Æreport, hvor de er forsamlede og venter paa det unge Herskab.

Pludselig øjner de langt ude paa Vejen et Par løbske Heste.

Det er Hestene for Bryllupskareten, der har taget Magten fra Kusken og nu i vildt Løb styrter op mod Fabriken. Netop som en Katastrofe er uundgaaelig, sprin-

Frida lover sin Fader at gifte sig med Hans Goldstein.

ger en ung Arbejder, *Bent*, frem og standser med Fare for sit eget Liv de vilde Dyr . . .

Hans ikke saa meget som værdiger ham en Tak — han byder blot sin unge Kone Armen og tører hende ind i hendes nye Hjem.

Hidtil har Hans ikke taget mindste Notits af sin Hustru, men nu — da han er alene med hende inden fire Vægge — forsøger han for første Gang en Tilnærmelse, men i samme Sekund rejser hun sig op og siger

med lynende Øjne: „Rør mig ikke! Din Fader har tvunget vort Giftermaal igennem, fordi min Fader er i Gæld til ham. Du har vidst det og været hans Medskyldige!“

Det er, som Hans' Selvfølelse vaagner ved denne Beskyldning. Uden et Ord trækker han sig tilbage, og fra det Øjeblik er de som Fremmede for hinanden.

Der gaar en 14 Dages Tid, og de to Ægtefæller er

Brylluppet.

ikke kommet hinanden nærmere. Den unge Frue keder sig frygteligt, og hun lader derfor en Dag den unge Arbejder *Bent* kalde op til sig for at takke ham for hans heltmodige Opførsel, da han standsede de løbske Heste. Tilfældigvis kommer Hans ind, da *Bent* i sin Begejstring over Fruens ligefremme Væsen kysser hende paa Haanden, og pludselig vaagner Hans' Skinsyge. At hun tillader den simple Arbejder, hvad hun aldrig har villet tillade ham, hendes retmæssige Mand! Det kan han ikke glemme. De

Til Brudeparrets Ære.

to Mænd maaler hinanden et Sekund, og man forstaar, at de fra dette Øjeblik hader hinanden.

En ulykkelig Brud.

Et Ulykkestilfælde.

Nogle Dage senere vil Frida gaa en Tur, og Hans spørger hende for første Gang, om han maa ledsage hende.

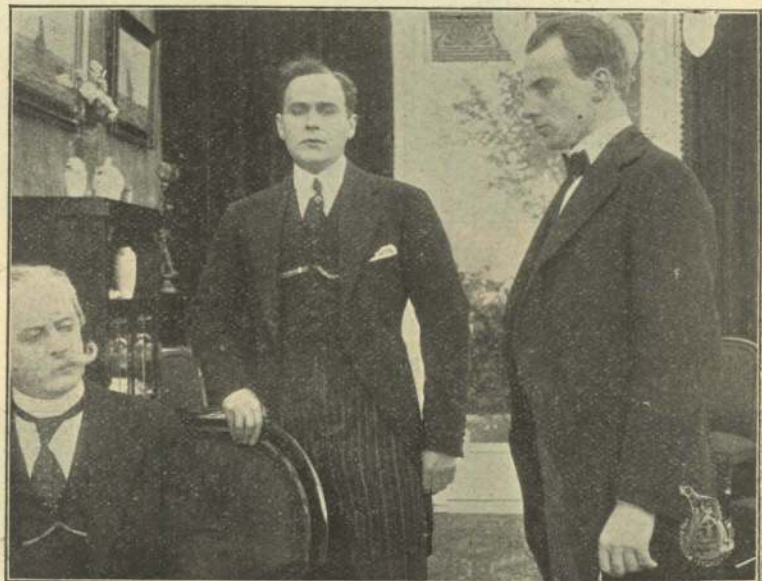

Den unge Fabrikant og Arbejderne.

Hun tillader det, men da de er kommen et godt Stykke ind i Skoven, anmoder hun ham om at lade hende være alene.

Han følger sig straks efter hende, men næppe er han kommen et Hundrede Alen bort, før han hører hende raabe om Hjælp.

Han styrter til og ser to Tiggere, der paa en meget nærgaaende Maade vil slaa hende for Penge. I et Nu har

Greven forlanger, at Ægteskabet skal opløses.

han kastet de skumle Fyre til Side, men medens han bevarer sin uforstyrrelige Ro, skotter hun hemmeligt beundrende op til ham. For første Gang interesserer han hende.

Da hun kommer hjem, er hendes Fader og Broder kommen for at besøge hende. Glædestraalende fortæller Faderen hende, at han har arvet en betydelig Formue, og at hun nu roligt kan lade sig skille fra sin Mand, da de nu ikke mere er afhængige af ham og hans Fader. Men

inden hun faar Tid at svare, kommer der en Arbejder styrtende og beretter om en grufuld Ulykke, der lige har fundet Sted ovre i Støberiet. Der er sket en voldsom Eksplosion, som har dræbt Fabrikanten!

„Under disse Omstændigheder“, erklærer Frida, „forlader jeg ikke min Mand!“

Greven og Fritz maa da rejse hjem med uforrettet Sag. Efter Fabrikantens Død overtager Hans hele Ledelsen

Brand i Arbejderboligen.

af Fabriken, og den før saa dvaske „Far's Søn“ er ikke til at kende igen. Han er fuld af Energi og Virkelyst og dirigerer det store Maskineri med fast og myndig Haand. Bent, der er det urolige Hoved blandt Arbejderne, mener, at nu er Tidspunktet kommen til at gennemføre en Strejke, men da han som Ordfører for en Deputation af sine Kammerater fremsætter deres Fordringer, behandles han paa en saa effektiv Maade af Hans, at han ganske glemmer sine store Ord og lusker af som en vaad Hund.

For anden Gang forsøger Grev Hardegg, der be-
tragter sin Datters Giftermaal som en Mesalliance, at faa
hende til at forlade sin Mand, inen nu erklærer hun rent
ud, at hun ikke paa nogen Maade vil forlade ham.
Overrasket over dette Svar prøver Greven at indvirke paa
Hans, og da denne tror, at Greven handler i fuld For-
staaelse med sin Datter, erklærer han sig villig til Skils-
misse.

Bent redder Fabrikanten.

Men saasnart Frida hører det, opsøger hun sin Mand,
og endelig kommer det til en Forklaring imellem dem.

Jublende trykker han hende ind til sig. Nu først har
Livet faaet Værdi for ham!

Men — Sorg og Glæde følges ad her i Livet: Netop
som han føler sig fuldtud lykkelig, faar han Bud om, at
Arbejderboligerne brænder! I et Nu er han nede ved
Brandstedet, hvor hans energiske Optræden straks bringer
Ro og Orden tilveje. Pludselig er der en fattig Arbejder-

kone, der jamrende anraaber ham om at frelse hendes
Barn, som ligger inde i det brændende Hus. Han betæn-
ker sig et Sekund . . . . Skulde han vove Livet nu, hvor
han har fundet sin Lykke? — Jo — han maa! — og
heltemodigt styrter han ind i Flammerne, faar Barnet ka-
stet ud af Vinduet ned til den taknemmelige Moder, men
. . . saa kan han heller ikke mere. Halvkvalt af Røgen
styrter han om i det brændende Værelse.

Frida er imidlertid kommen til Stede og søger sin
Mand alle Vegne. Da hun hører, at han er inde i Huset,
vil hun ind til ham. Skal han dø, vil hun dø sammen
med ham! Men da Bent hører det og ser hendes Angst,
gaar han hen til hende, giver hende Haanden og siger:
„Enten bringer jeg Deres Mand ud, eller jeg bliver selv
derinde!“

Et Øjeblik efter er han forsvunden. Der gaar nogle
lange kvalfulde Minutter, — saa endelig ser man ham
komme ud igen, bærende paa den bevidstløse Hans. Denne
har ingen Skade taget, men Bent selv er ramt i Hovedet
af en brændende Bjælke. Døende synker han om, lykkelig
i Bevidstheden om, at han har skabt hendes Lykke, som
han — lige fra første Øjeblik, han saa hende — har elsket.
Ingen kender hans Hjertes Hemmelighed; den tager han
med sig i Døden, — medens Frida knæler hos ham og
bevæget beder en Bøn for hans Sjæl.

Den gamle Historie.

Fhv. Minister, Grev Hardeggs Pengesager, er i den slettest mulige Forfatning. Hans Søn Fritz og hans Datter Frida koster ham mange Penge, og da Indtægterne er forsvindende i Forhold til Forbruget, har han maattet henvende sig til den stenrige Fabrikant Goldstein, der - snobbet, som han er - ikke har noget imod at forstrække Herr Greven med adskillige Laan. Men en skønne Dag siger han Stop - han vil ikke mere - jo, paa en Betingelse at Greven vil give sin Datter Frida til Fabrikantens Søn, Hans. Ganske vist er Hans en udpræget Døgenigt, der intet somhelst gider tage sig til, men han vil faa mange Penge, og denne hans store Formue vil give det gamle Adelsnavn fornyet Glans. Han lover at tale med Datteren. Straks da hun hører Tale om det, bliver hun meget vred, men da hun ser Faderens Angst for den forestaaende Ruin, røres hun og lover at gifte sig med Fabrikantens Søn.

Brylluppet staar med Pomp og Pragt, og straks efter Vielsen rejser de to Unge til deres fremtidige Hjem, der ligger ved Goldsteins Fabrik. Her har Fabrikantens Arbejdere tænkt paa at hædre Brudeparret, og i den Anledning har de rejst en Æresport, hvor de er forsamlede og venter paa det unge Herskab. Pludselig øjner de langt ude paa Vejen et Par løbske Heste. Det er Hestene for Bryllupskaretten, der har taget Magten fra Kusken, og nu i vildt Løb styrter op mod Fabriken. Netop, som en Katastrofe er uundgaaelig, springer en ung Arbejder, Bent, frem og standser med Fare for sit eget Liv de vilde Dyr, medens Hans ikke saa meget som værdiger ham en Tak. Han byder blot sin unge Kone Armen og fører hende ind i hendes nye Hjem.

Hidtil har Hans ikke taget mindste Notits af sin Hustru, men nu - da han er alene med hende inden fire Vægge -

forsøger han for første Gang en Tilnærmelse, men i samme Sekund rejser hun sig op og siger med lynende Øjne: Rør mig ikke! Din Fader har tvunget vort Giftermaal igennem, fordi min Fader er i Gæld til ham. Du har vidst det og været hans Medskyldige! Det er, som Hans' Selvfølelse vaagner ved denne Beskyldning. Uden et Ord trækker han sig tilbage, og fra det Øjeblik er de som Fremmede for hinanden.

Det gaar en ca. 14 Dage, og de to Ægtefæller er ikke kommet hinanden nærmere. Den unge Frue keder sig frygteligt, og hun lader derfor en Dag den unge Arbejder Bent kalde op til sig for at takke ham for hans heltmodige Opførsel, da han standsede de løbske Heste. Tilfældigvis kommer Hans ind, da Bent i sin Begejstring over Fruens ligefremme Væsen kysser hende paa Haanden, og pludselig vaagner Hans' Skindsyge. At hun tillader den simple Arbejder, hvad hun aldrig har villet tillade ham, hendes retmassige Mand! Det kan han ikke glemme. De to Mænd maaler hinanden et Sekund, og man forstaar, at de fra dette Øjeblik hader hinanden.

Nogle Dage senere vil Frida gaa en Tur, og Hans spørger hende for første Gang, om han maa ledsage hende. Hun tillader det, men da de er kommen et godt Stykke ind i Skoven, anmoder hun ham om at lade hende være alene - han føjer sig straks efter hende, men næppe er han kommen et hundrede Alen bort, før han hører hende raabe om Hjælp. Han styrter til og ser to Tiggere, der paa en meget nærgaaende Maade vil slaa hende for Penge. I et Nu har han gjort det af med de skumle Fyre, men medens han bevarer sin uforstyrrelige Ro, skotter hun hemmeligt beundrende op til ham. For første Gang interesserer han hende. Da hun kommer hjem, er hendes Fader og Broder kommen for at besøge hende. Glædestraalende fortæller Faderen hende, at han har arvet en betydelig Formue, og at hun nu roligt kan lade sig skille fra sin Mand, da de nu ik-

ke mere er afhængige af ham og hans Fader. Men inden hun faar Tid at svare, kommer der en Arbejder styrtende og beretter om en grufuld Ulykke, der lige har fundet Sted ovre i Støberiet. Der er sket en voldsom Eksplosion, som har dræbt Fabrikanten, og under disse Omstændigheder erklærer Frida, forlader jeg ikke min Mand, hvorfor Greven og Fritz saa rejse hjem med uforrettet Sag.

Efter Fabrikantens Død overtager Hans hele Ledelsen af Fabriken, og den før saa dvaske Far's Søn er ikke til at kende igen. Han er fuld af Energi og Virkelyst og dirigerer det store Maskineri med fast og myndig Haand. Bent, der er det urolige Hoved blandt Arbejderne, mener, at nu er Tidspunktet kommen til at gennemføre en Strejke, men da han som Ordfører for en Deputation af sine Kammerater fremsætter deres Fordringer, behandles han paa en saa effektiv Maade af Hans, at han ganske glemmer sine store Ord og lusker af som en vaad Hund.

For anden Gang forsøger Grev Hardegg, der betragter sin Datters Giftermaal som en Messalliance, at faa hende til at forlade sin Mand, men nu erklærer hun rent ud, at hun ikke paa nogen Maade vil forlade ham. Overrasket over dette Svar, prøver Greven at indvirke paa Hans, og da denne tror, at Greven handler i fuld Forstaaelse med sin Datter, erklærer han sig villig til Skilsmisse. Men saasnart Frida hører det, opsøger hun sin Mand, og endelig kommer det til en Forklaring mellem dem. Jublende trykker han hende ind til sig. Nu først har Livet faaet Værdi for ham. Men Sorg og glæde følges ad her i Livet. Netop som han føler sig fuldtud lykkelig, faar han Bud om, at Arbejderboligerne brænder! I et Nu er han nede paa Brandstedet, hvor hans energiske Optræden straks bringer Ro og Orden tilveje. Pludselig er der en fattig Arbejderkone, der jamrende anraaber ham om at frelse hendes Barn, som ligger inde i det brændende Hus. Han betænker sig et Sekund

skulde han vove Livet nu, hvor han har fundet sin Lykke - jo - han maa - og heltmodigt styrter han ind i Flammerne, faar Barnet kastet ud af Vinduet ned til den taknemmelige Moder, men saa kan han heller ikke mere. Halvkvalt af Røgen styrter han om i det brændende Værelse.

Frida er imidlertid kommer til Stede og søger sin Mand alle Vegne. Da hun hører, at han er inde i Huset, vil hun partout ind til ham. Skal han dø, vil hun dø sammen med ham, men da Bent hører det og ser hendes Angst, gaar han hen til hende, giver hende Haanden og siger: Enten bringer jeg Deres Mand ud, eller jeg bliver selv derinde! Et Øjeblik efter er han forsvunden. Der gaar nogle lange kvalfulde Minutter, - saa endelig ser man ham komme ud igen bærende paa den bevidstløse Hans. Denne har ingen Skade taget, men Bent selv er ramt i Hovedet af en brændende Bjælke. Døende synker han om, lykkelig i Bevidstheden om, at han har skabt hendes Lykke, som han - lige fra første Øjeblik han saa hende - har elsket. Ingen kender hans Hjertes Hemmelighed. Den tager han med sig i Døden, - medens Frida knæler hos ham og bevæget beder en Bøn for hans Sjæl.

A/S **NORDISK FILMS CO.**

COPENHAGEN

BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.

VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.

BARCELONE. SOFIA.

tont ind til ham. Skal han gå, vil han gå sammen med ham. Men
 alle Væbne. De hun hører, at han om ind i Huset, vil hun par-
 tids er imidlertid kommer til Stede og søger sin Mand
 brændende Værelse.
 han holder ikke mere. Halvkvalt af rogen styrter han om i det
 klatet ud af Vinduet ned til den teknemmelige Noder, men ses kan
 han nær - og helttomodigt styrter han ind i Rimmorne, naar Børnet
 skulde han vove livet nu, hvor han har fundet sin Lykke - Jo -

ES IST EINE ALTE GESCHICHTE .....

Die Vermögensverhältnisse des ehemaligen Ministers Graf Hardegg sind so schlecht als möglich. Sein Sohn Fritz und seine Tochter Frida kosten viel Geld, und seine Einnahmen halten bei weitem nicht mit seinem Verbrauch Schritt. Er hat sich schon längst an den steinreichen Fabrikanten Goldstein um Hilfe wenden müssen, und dieser hat auch bisher willig dem Grafen Geld vorgeschossen. Jetzt aber stellt er seine Bedingung: er will weiter Geld vorschies- sen, aber Frida, die Tochter des Grafen, muss dann seinen Sohn Hans heiraten. Der Hans ist freilich ein Taugenichts, der den ganzen Tag gar nichts tut, aber sein Geld wird dem alten Familien- namen des Grafen neuen Glanz verleihen. Der Graf verspricht, mit seiner Tochter zu reden. Zuerst wird sie sehr böse, da sie aber die Angst ihres Vaters vor der bevorstehenden Ruine sieht, lässt sie sich rühren und verspricht den Sohn des Fabrikanten zu heira- ten. Die Hochzeit wird mit der grössten Pracht gefeiert, und gleich nach der Trauung reist das Brautpaar nach seinem zukünftigen Heim bei Goldsteins Fabrik. Die Arbeiter der Fabrik haben Vorbereitungen getroffen, um das Brautpaar zu ehren, und in dieser Angelegenheit haben sie eine Ehrenpforte gebaut und erwarten die Ankunft der Herr- schaften. Plötzlich erblickt man in der Ferne ein Paar flüchtige Pferde. Es sind die Pferde der Brautkutsche die in wildem Lauf her- anstürmen. Eine Katastrophe scheint unvermeidlich, aber ein junger Arbeiter, Bent, springt vor und hält, mit Gefahr seines eigenen Lebens, die wilden Pferde an. Hans sagt kein Wort des Dankes, er bietet nur seiner jungen Frau den Arm und führt sie in ihr neues Heim. Allein mit seiner jungen Frau, will Hans sich zärtlich nähern aber scharf und mit funkelnden Augen weist sie ihn zurück; "Dein Vater", sagt sie, "hat diese Heirat erzwungen, weil mein Vater sein Schuldner ist; du hast es gewusst und bist sein Mitschuldiger".

Es ist als erwache das Selbstgefühl des jungen Mannes durch diese Beschuldigung. Ohne ein Wort zieht er sich zurück, und von diesem Augenblick an leben die beiden Eheleute fremd neben einander. Einige Wochen sind verflossen, und die beiden Eheleute sind einander nicht näher gekommen. Die junge Frau langweilt sich, und aus lauter Langeweile lässt sie eines Tages Bent rufen, um ihm für seine mutige Tat zu danken. Zufälligerweise kommt Hans hinzu, gerade als Bent, über die Liebenswürdigkeit der jungen Frau begeistert, ihr die Hand küsst. Hansens Eifersucht wird sofort erregt. Dem gewöhnlichen Arbeiter soll erlaubt sein was sie ihm nie erlaubt hat? Die beiden Männer messen sich mit den Augen einen Moment, und man versteht, dass sie sich von jetzt an tief hassen. Einige Tage später geht Frida spazieren und zum ersten Mal bittet Hans um Erlaubnis sie zu begleiten. Sie willigt ein; als sie aber zum Walde gekommen sind, bittet sie ihn sie alleine zu lassen. Hans verlässt sie sogleich, aber kaum ist er fort, als er sie um Hilfe rufen hört. Er stürzt herbei und erblickt zwei Bettler, die Geld von ihr erpressen wollen. Hans jagt die Arbeiter fort, und Frida muss seinen Mut bewundern. Als sie wieder nach Hause gekommen ist, findet sie dort ihren Vater und Bruder, die gekommen sind um sie zu besuchen. Freudestrahlend erzählt ihr der Vater, dass er ein beträchtliches Vermögen geerbt hat. "Du kannst Dich jetzt ruhig von Deinem Manne scheiden lassen", sagt er, "wir sind nicht länger von ihm und seinem Vater abhängig. Ehe sie antworten kann, kommt ein Arbeiter hereingestürzt, und berichtet, dass ein furchtbares Unglück stattgefunden hat. Durch eine furchtbare Explosion ist der Fabrikant getötet worden, und Frida erklärt nun bestimmt, dass sie unter diesen Umständen ihren Mann nicht verlassen kann; ihr Vater und Bruder müssen also unverrichteter Sache zurückreisen. Nach dem Tode des Fabrikanten übernimmt Hans die Leitung der Fabrik. Gleich von Anfang an zeigt sich der junge Mann fest und energisch und von dem

tiefsten Tätigkeitsdrang beseelt. Das grosse Geschäft weiss er mit fester und ruhiger Hand zu leiten. Bent glaubt jetzt den Zeitpunkt gekommen, um einen Ausstand zu beginnen; als Wortführer einer Deputation von Arbeitern bringt er dem jungen Fabrikanten die Forderungen seiner Kameraden vor. Zum zweiten Mal versucht nun Graf Hardegg, der die Ehe seiner Tochter als eine Mesallianz betrachtet, Frida zur Scheidung zu überreden, aber diesmal erklärt sie offen, dass sie ihren Mann liebt und dass sie ihn keinesfalls verlassen will. Diese Antwort kommt dem Grafen sehr überraschend. Er wendet sich nun an Hans und versucht auf ihn einzuwirken. Hans glaubt, dass der Graf in Übereinstimmung mit seiner Tochter handelt, und erklärt sich einverstanden. Sobald Frida dieses erfährt, eilt sie zu ihrem Mann und jetzt endlich lernen die jungen Eheleute, die sich lange geliebt haben, sich verstehen. Jauchzend drückt er sie an seine Brust, erst jetzt hat für ihn das Leben einen Wert. Doch er wird gewaltsam aus seiner Freude gerissen durch die Meldung, dass die Wohnungen der Arbeiter in Flammen stehen. Er eilt zur Brandstätte, wo sein energisches Benehmen Ordnung schafft, sodass die Rettungsaktion nicht gestört wird. Eine arme Frau fleht ihn an, ihr kleines Kind zu retten, welches in einem brennenden Hause geblieben ist. Er bedenkt sich nur einen Moment - ob er sein Leben aufs Spiel setzen soll grade jetzt, wo er sein Glück gefunden hat. Aber er fühlt die Verpflichtung, der er sich nicht entziehen darf, und heldenmütig stürzt er in das brennende Haus, ergreift das Kind und wirft es vom Fenster aus der dankbaren Mutter zu. Jetzt kann er sich nicht länger aufrecht halten. Halberstickt stürzt er in dem brennenden Zimmer zu Boden. Frida ist indessen herbeigekommen und sucht ihren Mann überall. Als sie hört, dass er im Hause ist, will sie zu ihm hinein, um lieber mit ihm zu sterben als ihn zu verlieren. Das sieht Bent, er stürzt zu ihr, drückt ihr die Hände und ist auf einmal im Hause verschwunden. Einige lange qualvolle

Minuten verlaufen - endlich kommt er zurück - den bewusstlosen Hans in den Armen tragend. Dieser hat keinen Schaden gelitten, aber ein brennender Balken hat Bent am Kopf getroffen. Sterbend sinkt er zu Boden, zufrieden im Bewusstsein, ihr das Glück zurückgegeben zu haben, die er so lange innig geliebt hat. Niemand kennt das Geheimnis seines Herzens. Nur Frieda kniet bewegt bei ihm nieder und betet zum Himmel für seine Seele.

-----ooJoo-----

1/2 NORDISK
FILMS-KOMPAGNI

COPENHAGEN

RUSSLAND MOSKOW
BERLIN LONDON NEW YORK PARIS WILNA

A/S NORDISK
FILMS-KOMPAGNI
COPENHAGEN

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

set zum Himmel für seine Seele.

nie seines Herrns. Nur Friede knist bewegt bei ihm nieder und be-
haben, die er so lange in die Geliebte hat. Niemand kennt das Geheim-
Boden, zufrieden im Bewusstsein, ihr das Glück zurückgegeben zu
brunnender Balken hat Bent am Kopf getroffen. Sterbend sinkt er zu
in den Armen tragend. Dieser hat keinen Schaden gelitten, aber ein
Minuten verlaufen - endlich kommt er zurück - den bewussten Hans

LA VEILLE HISTOIRE.

Les affaires pécuniaires du comte Hardingue sont en fort mauvais état. Ces enfants Freddy et Claire lui coûtent beaucoup d'argent, et comme ses dépenses dépassent de beaucoup ses revenus, il s'est vu obligé d'emprunter de l'argent à M. Goldstein, riche industriel qui, au début, se sent flatté que le comte s'adresse à lui et consent de bonne grâce à lui fournir les sommes dont il a besoin. A la longue il trouve cependant les prétentions du comte un peu exagérées, et refuse de lui avancer davantage. Le comte insiste, et il finit par céder, mais à condition que la fille du comte, la jolie Mademoiselle Claire, épouse son fils Jean. Il est vrai que Jean est un grand fainéant, mais le comte fait la réflexion qu'un jour il sera très riche, et que sa grande fortune pourrait servir redorer le blason des Hardingue. Il promet donc à M. Goldstein d'en parler à sa fille. D'abord Claire se met en colère, puis voyant l'angoisse de son père à la perspective de la ruine prochaine elle s'attendrit, et promet d'épouser le fils du fabricant.

Le mariage est célébré avec une grande pompe, et tout de suite après les nouveaux-mariés partent pour leur nouvelle demeure située près des usines de M. Goldstein. Les ouvriers de la fabrique ont préparé une réception solennelle au jeune couple. Un grand arc orné de fleurs a été dressé en leur honneur, et la foule se presse tout autour en attendant l'arrivée de Monsieur Jean et sa dame. Subitement on aperçoit au loin la voiture des nouveaux-mariés, lancée à une vitesse effrayante. On ne tarde pas à se rendre compte que les chevaux se sont emportés. Au moment où une catastrophe paraît inévitable, Benoit, un jeune ouvrier, se précipite sur les animaux furieux et les arrête au risque de sa propre vie. Jean ne daigne pas même regarder le jeune héros pour le remercier. Comme si rien ne s'était passé, il offre le bras à sa

jeune femme pour la conduire à sa maison.

Jusqu'ici Jean n'a fait aucun rapprochement à sa jeune femme, mais maintenant qu'ils sont seuls il veut l'embrasser, mais elle le repousse, et en lui jetant un regard foudroyant, elle lui dit: Ne me touchez pas! Vous m'avez forcée, vous et votre père, à vous épouser. Je n'y ai consenti que pour sauver mon père. Vous l'avez su, vous êtes le complice de votre père!" Blessé au vif, il se retire sans mot dire, et dès ce moment ils sont l'un pour l'autre comme deux étrangers.

Une quinzaine de jours se sont écoulés, et encore aucun rapprochement ne s'est fait entre eux. La jeune femme s'ennuie terriblement. Un jour elle envoie chercher le jeune ouvrier Benoit. Elle veut le remercier de son acte de courage. Par hasard Jean entre dans la chambre au moment où Benoit, ravi de l'amabilité de la jeune femme, lui baise la main. Sa jalousie s'éveille; il ne comprend pas que sa femme permette à un ouvrier ce qu'elle ne lui a jamais permis à lui, son mari. Les deux hommes se mesurent un moment, et dès lors il se haïssent.

Quelques jours plus tard Claire se dispose à faire une promenade. Pour la première fois Jean lui demande la permission de l'accompagner. Elle y consent, mais lorsqu'ils ont atteint le bois, elle le prie de la laisser seule. Il se conforme à son désir, mais l'instant d'après il l'entend crier au secours. Il court à son aide et la trouve en lutte avec deux mendiants qui essayent de lui extorquer de l'argent. Il n'a témoigné la moindre crainte, et son mâle courage excite l'admiration secrète de Claire. Pour la première fois, elle le regarde d'un oeil sympathique. A son retour elle trouve son père et son frère arrivés pour lui faire une visite. Le père lui raconte avec joie qu'il vient d'hériter d'une grande fortune et que maintenant elle peut se séparer de son mari, puisqu'ils n'auront plus besoin de recourir à la bourse du fabri-

cent Goldstein.

Avant que Claire puisse répondre, un ouvrier entre précipitemment dans le salon, et raconte qu'un terrible accident vient d'avoir lieu dans la fonderie, que le maître de forges a été tué. Immédiatement Claire déclare que dans ces conditions elle ne peut pas quitter son mari. Et le comte et son fils sont obligés de repartir sans résultat.

Après la mort du fabricant Jean prend la direction de la fabrique. Le jeune homme, autrefois si indolent, se montre maintenant plein d'énergie et d'activité. Il dirige d'une main ferme et sûre la grande entreprise. Benoit est l'esprit remuant des ouvriers; il pense que le moment est venu pour se mettre en grève, et à la tête d'un certain nombre de ses camarades, il se rend auprès du nouveau patron pour lui faire connaître les revendications des ouvriers de l'usine. Le résultat de sa démarche est cependant loin d'être celle qu'il avait rêvée. La supériorité du patron l'écrase, pour ainsi dire, et l'oreille basse, il s'en retourne par où il est venu.

Pour la deuxième fois le comte Hardingue, qui considère le mariage de sa fille comme une mésalliance, veut lui persuader de quitter son mari. Mais cette fois-ci Claire déclare fermement qu'elle aime son mari et qu'elle ne consentira jamais à le quitter. Surpris de cette réponse le comte s'adresse à Jean, et celui-ci croyant que le comte agit de concert avec sa fille, consent à divorcer. En l'apprenant Claire vient trouver son mari et lui répète ce qu'elle vient de dire à son père.

Rayonnant de joie il la presse sur son coeur. Alors seulement il comprend la beauté de la vie.

Juste au moment où il se sent enfin entièrement heureux il apprend que la cité ouvrière est en flammes. Sans hésiter un moment il court au lieu du sinistre où son attitude énergique

et calme apaise immédiatement les esprits agités.

Subitement une pauvre femme l'impløre de venir à son secours. Son enfant est dans la maison en feu. Il hésite un moment se demandant s'il doit risquer sa vie au moment même où il a trouvé le bonheur. Oui, il le faut, c'est son devoir! Et héroïquement il se précipite au milieu des flammes, saisit l'enfant qu'il jette par la fenêtre à la mère qui attend en bas, mais ses forces sont épuisées. A demi étouffé par la fumée qui remplit toute la chambre, il tombe à la renverse.

Cependant Claire est arrivée. Partout elle cherche son mari. En apprenant qu'il est dans la maison en flammes, elle veut à toute force y pénétrer pour mourir avec lui. Benoit voyant son angoisse lui tend alors la main, en déclarant avec fermeté qu'il lui rapportera son mari ou il y restera lui-même. Un moment après il a disparu. Quelques minutes s'écoulaient, minutes pleines d'angoisse, puis on voit réapparaître Benoit portant dans ses bras Jean sans connaissance.. Celui ci n'a eu de mal, mais une solive brûlante est tombée sur la tête du sauveur. A peine a-t-il déposé son précieux fardeau qu'il s'affaisse en mourant, heureux d'avoir pu contribuer au bonheur de Claire qu'il a aimée dès leur première rencontre. Personne ne connaît le secret de son cœur, mais Claire s'agenouille auprès de lui priant le ciel de recueillir son âme.

- - - - o o O O o o - - - -

et anime espales immédiatement les esprits agités.
 Subitement une pauvre femme l'implora de venir à son se-
 cours. Son enfant est dans la maison en feu. Il hésite un moment
 se demandant s'il doit risquer sa vie au moment même où il a trou-
 vé le bonheur. Oui, il le faut, c'est son devoir! Et héroïquement
 par la fenêtre à la mère qui attend en bas, mais ses forces sont

A/s NORDISK FILMS CO.
COPENHAGUE
 BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.
 VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.
 BARCELONE. SOFIA.

Du contributeur au bonheur de Claire du, il a aimé dès leur première
 son. Claire est heureuse du, il s'attache au moment, heureux d'avoir
 tante est tombée sur la tête du bonheur. A peine s-t-il déposé
 sans connaissance. Celui-ci n's en de mal, mais une solive bris-
 eol. Dans ce républicain Benoît
 Il s'agit de quelques minutes s'é-
 lui. On se rappelle qu'il y a
 s'agit de la main d'un dé-
 à l'époque pour mourir avec fut Benoît voyant son
 mar. En approchant du, il est dans la maison en flammes, elle veut
 pendant Claire est arrivée. Partout elle cherche son
 Il tombe à renversé.

-----000000-----

s'agenouille auprès de lui priant le ciel de recueillir son âme.
 reconnaître. Personne ne connaît le secret de son cœur, mais Claire

NORDISK.

The Sacrifice

RELEASED MARCH 16.   LENGTH (app.) 2772 Ft.

Released March 16th.   **FRED AS A SOLDIER.**   Length 712 ft.

Released Mar. 16.   **BY BOAT TO CHRISTIANA, Capital of Norway.**   335 ft.

NORDISK FILMS COMPANY

25 CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.

'Phone—CITY 172

'Grams—"Norfilcom."

: Fred as a Soldier. :

A merry little comic, featuring one of our best comedians.

RELEASED MARCH 16th.

LENGTH 712 FEET.

Fred turns up at headquarters to serve his time as a soldier. The adventures he goes through are varied and alarming, and the authorities finally decide that the Danish army can exist without our jovial hero, Fred.

By Boat to Christiana (Capital of Norway)

RELEASED MARCH 16th.

LENGTH 335 FEET.

A good travel subject, featuring a visit to the residence of Capt. Amundson, the famous arctic explorer.

1913.

Den gamle Historie

En smuk og underholdende

Nutids=Roman

oooo i levende Billeder oooo

Nordisk Kunstfilm

ooo i 50 Afdelinger ooo

Hovedpersonerne

Grev Hardegg

Fritz |
Frida | hans Børn

Fabrikant Goldstein

Hans, hans Søn

Bent, en ung Arbejder

Januar 1913

Den gamle Historie.

FHV. Minister, Grev *Hardeggs* Pengesager er i den slettest mulige Forfatning.

Hans Søn *Fritz* og hans Datter *Frida* koster ham mange Penge, og da Indtægterne er forsvindende i Forhold til Forbruget, har han maattet henvende sig til den hovedrige Fabrikant *Goldstein*, der — snobbet som han er — ikke har noget imod at forstrække Herr Greven med adskillige Laan.

Men en skønne Dag siger han Stop — han vil ikke mere — jo, paa een Betingelse: at Greven vil give sin Datter *Frida* til Fabrikantens Søn *Hans*.

Ganske vist er Hans en udpræget Døgenigt, der intet som helst gider tage sig til, men han vil faa mange Penge, og denne hans store Formue vil give det gamle Adelsnavn fornyet Glans.

Han lover at tale med Datteren.

Straks, da hun hører Tale om det, bliver hun meget vred, men da hun ser Faderens Angst for den forestaaende Ruin, røres hun og lover at gifte sig med Fabrikantens Søn.

Brylluppet staar med Pomp og Pragt, og straks efter Vielsen rejser de to Unge til deres fremtidige Hjem, der ligger ved *Goldsteins* Fabrik. Her har Fabrikantens Ar-

bejdere tænkt paa at hædre Brudeparret, og i den Anledning har de rejst en Æreport, hvor de er forsamlede og venter paa det unge Herskab.

Pludselig øjner de langt ude paa Vejen et Par løbske Heste.

Det er Hestene for Bryllupskareten, der har taget Magten fra Kusken og nu i vildt Løb styrter op mod Fabriken. Netop som en Katastrofe er uundgaaelig, sprin-

Frida lover sin Fader at gifte sig med Hans Goldstein.

ger en ung Arbejder, *Bent*, frem og standser med Fare for sit eget Liv de vilde Dyr . . .

Hans ikke saa meget som værdiger ham en Tak — han byder blot sin unge Kone Armen og fører hende ind i hendes nye Hjem.

Hidtil har Hans ikke taget mindste Notits af sin Hustru, men nu — da han er alene med hende inden fire Vægge — forsøger han for første Gang en Tilnærmelse, men i samme Sekund rejser hun sig op og siger

med lynende Øjne: „Rør mig ikke! Din Fader har tvunget vort Giftermaal igennem, fordi min Fader er i Gæld til ham. Du har vidst det og været hans Medskyldige!“

Det er, som „Hans“ Selvfølelse vaagner ved denne Beskyldning. Uden et Ord trækker han sig tilbage, og fra det Øjeblik er de som Fremmede for hinanden.

Der gaar en 14 Dages Tid, og de to Ægtefæller er

Brylluppet.

ikke kommet hinanden nærmere. Den unge Frue keder sig frygteligt, og hun lader derfor en Dag den unge Arbejder Bent kalde op til sig for at takke ham for hans heltmodige Opførsel, da han standsede de løbske Heste. Tilfældigvis kommer Hans ind, da Bent i sin Begejstring over Fruens ligefremme Væsen kysser hende paa Haanden, og pludselig vaagner Hans' Skinsyge. At hun tillader den simple Arbejder, hvad hun aldrig har villet tillade ham, hendes retmæssige Mand! Det kan han ikke glemme. De

Til Brudeparrets Ære.

to Mænd maaler hinanden et Sekund, og man forstaar, at de fra dette Øjeblik hader hinanden.

En ulykkelig Brud.]

■ Et Ulykkestilfælde.

Nogle Dage senere vil ■ Frida gaa en Tur, og Hans spørger hende for første Gang, om han maa ledsage hende.

Den unge Fabrikant og Arbejderne.

Hun tillader det, men da de er kommen et godt Stykke ind i Skoven, anmoder hun ham om at lade hende være alene.

Han følger sig straks efter hende, men næppe er han kommen et Hundrede Alen bort, før han hører hende raabe om Hjælp.

Han styrter til og ser to Tiggere, der paa en meget nærgaaende Maade vil slaa hende for Penge. I et Nu har

Greven forlanger, at Ægteskabet skal opløses.

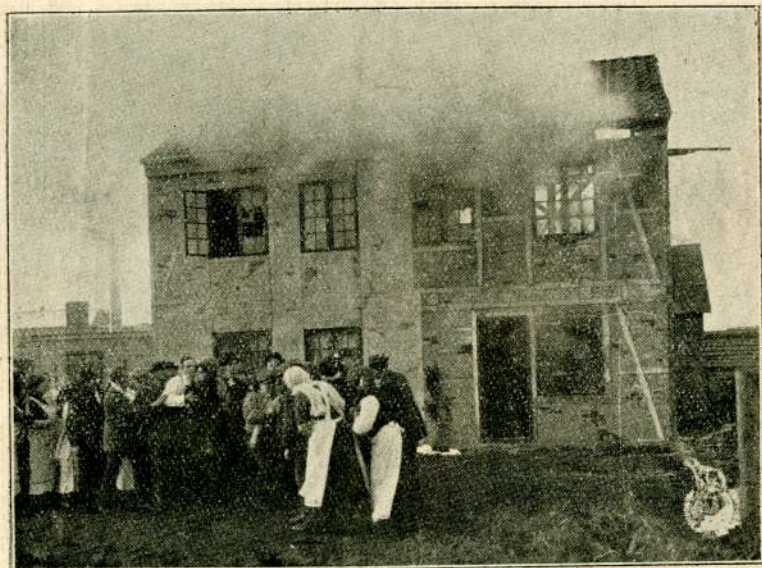
han kastet de skumle Fyre til Side, men medens han bevarer sin uforstyrrelige Ro, skotter hun hemmeligt beundrende op til ham. For første Gang interesserer han hende.

Da hun kommer hjem, er hendes Fader og Broder kommen for at besøge hende. Glædestraalende fortæller Faderen hende, at han har arvet en betydelig Formue, og at hun nu roligt kan lade sig skille fra sin Mand, da de nu ikke mere er afhængige af ham og hans Fader. Men

inden hun faar Tid at svare, kommer der en Arbejder styrtende og beretter om en grufuld Ulykke, der lige har fundet Sted ovre i Støberiet. Der er sket en voldsom Eksplosion, som har dræbt Fabrikanten!

„Under disse Omstændigheder“, erklærer Frida, „forlader jeg ikke min Mand!“

Greven og Fritz maa da rejse hjem med uforrettet Sag. Efter Fabrikantens Død overtager Hans hele Ledelsen

Brand i Arbejderboligen.

af Fabriken, og den før saa dvaske „Far's Søn“ er ikke til at kende igen. Han er fuld af Energi og Virkelyst og dirigerer det store Maskineri med fast og myndig Haand. Bent, der er det urolige Hoved blandt Arbejderne, mener, at nu er Tidspunktet kommen til at gennemføre en Strejke, men da han som Ordfører for en Deputation af sine Kammerater fremsætter deres Fordringer, behandles han paa en saa effektiv Maade af Hans, at han ganske glemmer sine store Ord og lusker af som en vaad Hund.

For anden Gang forsøger Grev Hardegg, der be-
tragter sin Datters Giftermaal som en Mesalliance, at faa
hende til at forlade sin Mand, men nu erklærer hun rent
ud, at hun ikke paa nogen Maade vil forlade ham.
Overrasket over dette Svar prøver Greven at indvirke paa
Hans, og da denne tror, at Greven handler i fuld For-
staaelse med sin Datter, erklærer han sig villig til Skils-
misse.

Bent redder Fabrikanten.

Men saasnart Frida hører det, opsøger hun sin Mand,
og endelig kommer det til en Forklaring imellem dem.

Jublene trykker han hende ind til sig. Nu først har
Livet faaet Værdi for ham!

Men — Sorg og Glæde følges ad her i Livet: Netop
som han føler sig fuldtud lykkelig, faar han Bud om, at
Arbejderboligerne brænder! I et Nu er han nede ved
Brandstedet, hvor hans energiske Optræden straks bringer
Ro og Orden tilveje. Pludselig er der en fattig Arbejder-

kone, der jamrende anraaber ham om at frelse hendes Barn, som ligger inde i det brændende Hus. Han betænker sig et Sekund . . . . Skulde han vove Livet nu, hvor han har fundet sin Lykke? — Jo — han maa! — og heltemodigt styrter han ind i Flammerne, faar Barnet kastet ud af Vinduet ned til den taknemmelige Moder, men . . . saa kan han heller ikke mere. Halvkvalt af Røgen styrter han om i det brændende Værelse.

Frida er imidlertid kommen til Stede og søger sin Mand alle Vegne. Da hun hører, at han er inde i Huset, vil hun ind til ham. Skal han dø, vil hun dø sammen med ham! Men da Bent hører det og ser hendes Angst, gaar han hen til hende, giver hende Haanden og siger: „Enten bringer jeg Deres Mand ud, eller jeg bliver selv derinde!“

Et Øjeblik efter er han forsvunden. Der gaar nogle lange kvalfulde Minutter, — saa endelig ser man ham komme ud igen, bærende paa den bevidstløse Hans. Denne har ingen Skade taget, men Bent selv er ramt i Hovedet af en brændende Bjælke. Døende synker han om, lykkelig i Bevidstheden om, at han har skabt hendes Lykke, som han — lige fra første Øjeblik, han saa hende — har elsket. Ingen kender hans Hjertes Hemmelighed; den tager han med sig i Døden, — medens Frida knæler hos ham og bevæget beder en Bøn for hans Sjæl.

NORDISK.

The Sacrifice

RELEASED MARCH 16.   LENGTH (app.) 2772 Ft.

Released March 16th.   FRED AS A SOLDIER.   Length 712 ft.

Released Mar. 16.   BY BOAT TO CHRISTIANA, Capital of Norway.   335 ft.

NORDISK FILMS COMPANY

25 CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.

'Phone—CITY 172

'Grams—"Norfilcom."

The Sacrifice.

“Greater love hath no man than this, that he lay down his life for his friend.” The above theme has been employed as a base upon which the writer has constructed the story contained in this film. It tells how a few kind words of sympathy and approbation turned a feeling of hate into one of love—an enemy into a friend and resulted in the greatest sacrifice of all.

The plot has been admirably conceived and carried out in a masterly manner. The acting is little short of superb, and the principal scenes are of that nature denominating a Nordisk production.

THE STORY.

CAST.

COUNT HARDEGG .....
 HELENA ..... HIS DAUGHTER
 GOLDSTEIN ..... A RICH FACTORY OWNER
 HENRY ..... HIS SON
 JACK ..... AN EMPLOYEE

Count Hardegg is faced by ruin. He obtains an interview with Goldstein, a factory owner and money lender, endeavouring to obtain a loan. But Goldstein, remembering past transactions, refuses to help Hardegg unless a certain condition is complied with. The condition is that the Countess Helena, Hardegg's beautiful daughter, shall marry Goldstein's son, Henry. Sorrowfully the Count acquaints his daughter with the ultimatum, and Helena, in spirit of filial love, agrees to make the sacrifice. Over the telephone, Hardegg accepts Goldstein's condition, and the usurer gleefully tells his son to prepare for the wedding. So, a month later, the marriage takes place, and amid the acclamations of their friends, the pair drive off. But the horses are restive and at length getting out of the control of their driver they dash madly along. Just about this time, the employees of one of Goldstein's factories are trooping home from their work, and one of their number, Jack, seeing the runaways, makes a dash at their heads and effectually arrests their career. But in this he is himself flung to the ground and injured about the face.

Eight days later, Helena sends for Jack in order that she may thank him for his action. He comes sullenly enough, for, discontented with his employer's harsh methods, he has been advising his comrades to strike. Helena's wholehearted thanks and genuine admiration completely soften him, and he becomes henceforth her devoted slave. About this time Goldstein is killed by an explosion that occurs during an inspection of his factory. The blow of his father's death has barely fallen upon Henry Goldstein ere another comes to join it. A strike is declared at the works. A deputation waits upon Henry, who, refuses however, to accede to their demands, and Jack, the leader of the deputation, is badly humiliated before his fellows. Meanwhile Baron Hardegg has been left a vast fortune, and now that he is no longer in pecuniary difficulties endeavours to persuade his daughter to divorce her husband. This Helena refuses to do, declaring that to leave her husband when he is in such distress would be an act unworthy of the basest woman. Truth to tell, Helena was gradually falling in love with Henry, who, on more than one occasion, had proved his worth. While out riding, Helena and Henry are attacked by a party of strikers but are defended by Jack, who enjoins his companions not to harm them, and so, a second time, Jack proves his worth.

The Count makes another attempt to alienate his daughter from her husband but without success. Then comes an incident that brings the realisation upon

Helena that she is really in love with the man who at the outset she was prepared to hate.

A fire breaks out in one of the villager's cottages and is soon out of all control. Suddenly, with a cry of alarm, a woman in the crowd remembers her child. Henry, who arrives at this moment, volunteers to save the little one, and, flinging off his coat, rushes into the burning building.

A moment later he appears at a window, the child in his arms. A pair of willing hands catch the little one as it is thrown down from above. Henry turns to make his escape but finds all progress barred by a sheet of flame and smoke. Gradually the smoke overpowers him and he falls unconscious. Outside, Helena learns what has happened. She bethinks herself of her friend Jack, and implores him to save her husband. So Jack follows Henry into the burning cottage, and by a superhuman effort succeeds in bringing the unconscious man out into the open, and, overcome, falls dead at his feet. So,

after all, Helena and Henry realise that they love one another, and we leave them in the last scene wrapt in love's embrace.

Released Mar. 16th.

Approx. Length
2772 feet.

Code Word:
“Sacrifice.”

Price:
5d. per foot

~~DISSEMINATION~~

Herzenshandel

Nordische Films Co. G. m. b. H.

Berlin SW 48, Friedrichstraße 13

Telephon: Amt Mpl., 10191

Telegr.-Adr.: „Nordfilm“

Bul hand

986

Herzenshandel.

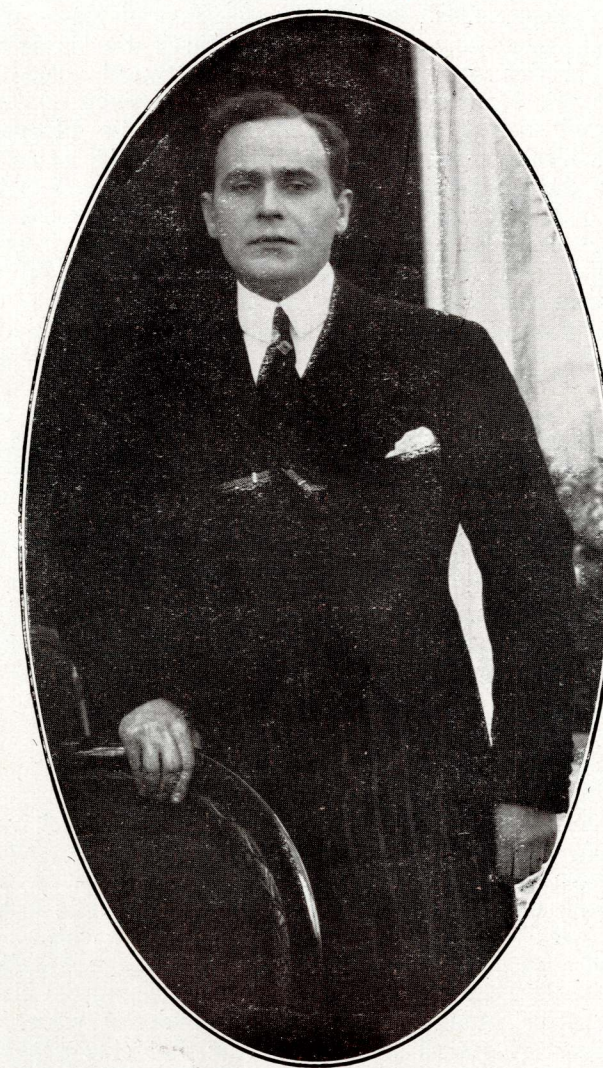
In den Hauptrollen:
Herr Waldemar Dsglander und Frl. Ebba Thompsen

„Also Geld wollen Sie wieder haben, Herr Graf?“ fragt der Fabrikant Goldstein, sich in seinem Kontor-sessel wiegend, und macht dabei ein ernst bedauerndes Gesicht zu Graf Hardegg hin, der ihm nervös und gespannt gegenüber sitzt. „Ja, Geld ist jetzt so rar, Herr Graf, so teuer, daß ich beim besten Willen — Na, ich kann eben nichts mehr geben!“ Goldstein ist aufgesprungen, heftig mit seinem Bleistiftchen gestikulierend und geht im Zimmer auf und ab. Dann, als ob ihm plötzlich eine Erleuchtung käme, beginnt er langsam und vorsichtig: „Ja, gewiß, ich will Sie ja nicht sitzen lassen, mir ist die Sache sehr peinlich, aber schließlich, irgend etwas muß ich doch davon haben. Also, wenn — Sie — Ihre Tochter meinem Sohn zur Gattin geben, dann ja! Dann bekommen Sie, soviel Sie wollen!“ Immer schneller hat er die Worte hervorgesprudelt. So, jetzt ist es endlich einmal gesagt! Peinliches Schweigen. Hardegg rückt auf seinem Stuhl hin und her. Alter Adel, Aristokrat, ehemaliger Minister — und jetzt soll er Handel mit seiner Tochter treiben? Aber die Not treibt ihn schließlich, „Ja“ zu sagen. Man verabschiedet sich, der Graf bedrückt und schweigsam, der Fabrikant mit kaum verhehlter Freude.

Frieda Hardegg und Hans Goldstein sind also ein Paar geworden. Hans liebt seine junge Frau nicht viel mehr als er andere junge Frauen zu lieben pflegte. Doch als er am Abend des Hochzeitstages in der nahe der Fabrik gelegenen Villa endlich mit ihr allein ist und ihr sich nähern will, schreit sei auf wie ein verwundetes Tier, mit scharfer, schneidender Stimme: „Wenn Dein Vater, dieser edle Gläubiger, unsere Heirat erzwungen hat, so bin ich deshalb noch lange nicht Deine Dirne!“ — „Pardon — das — habe ich nicht gewußt,“ sagt Hans erstaunt und gedämpft und verläßt langsam das Zimmer. „Sie ist wertvoller, als ich dachte“, denkt er im Stillen und gleichzeitig fühlt er, wie seine Liebe über das rein Sinnliche hinauswächst, wie Frieda in seiner Achtung steigt, und wie er versuchen wird und versuchen muß, ihrer wert zu werden. Daß sie einen einfachen Arbeiter, der am Hochzeitstage die durchgegangenen Pferde der Brautkutsche mit kühner Hand aufhielt und zum Stehen brachte, mehr schätzt als ihren Gatten, ist ihm unerträglich.

Von einem Spaziergang, auf dem ihr Hans beinahe das Leben gerettet hatte, zurückgekehrt, findet sie Vater und Bruder vor, die ihr den Tod einer Verwandten berichten, deren bedeutendes Vermögen Graf Hardegg zufällt und ihn von Goldstein unabhängig macht. „Also, mein gutes Kind, können wir daran gehen, diese Mesalliance, zu der wir uns gezwungen

sahen, wieder aufzulösen.“ Aber noch ehe Frieda antworten kann, stürzt ein berußter Arbeiter herein und ruft mit zittriger, stotternder Stimme: „Fabrikant — tot! — Explosion . . . „Wer? Mein Mann ist tot?“ Der Arbeiter schüttelt den Kopf: „Alte Herr — der alte Herr ist tot. — Herr Hans hilft — drei Arbeiter verunglückt.“ Langes Schweigen. „Geht,“ ruft sie endlich ihrem Vater und Bruder zu, „fährt nach Hause.

Ich bleibe hier. Ich muß hier bleiben. Ich glaube, hier ist meine Heimat oder sie wird es werden.“

Hans greift in der ererbten Fabrik mit fester Hand zu und das Werk, das der Vater schon klug und umsichtig geleitet hat, vergrößert sich immer mehr. Graf Hardegg, den seine Tochter mit den Scheidungsanträgen glatt abgewiesen hat, versucht nun auf den jungen Goldstein in diesem Sinne einzuwirken, der in der Annahme, Frieda werde mit Freuden in die Scheidung

willigen, seine Zustimmung gibt. Als der Graf seine Tochter davon in Kenntnis setzt, ist sie höchst erstaunt und begibt sich in das Arbeitszimmer ihres Gatten, den sie bisher nie aufgesucht hatte und in der langen Aussprache, die die beiden nun miteinander haben, erkennen sie einander voll und ganz und jetzt erst, nachdem sie pro forma schon längst verheiratet sind, schließen sie in inniger Liebe den Bund fürs Leben. Doch ihre Umarmungen und Küsse werden in grausamer Weise gestört durch die Nachricht, daß in den Arbeiterwohnungen ein Brand ausgebrochen sei. Hans stürzt hinaus, um anzuordnen und womöglich selbst mit anzugreifen. Aber die Flammen sind bereits so gewaltig, daß nicht mehr viel zu retten sein dürfte. Was mag die Ursache gewesen sein? Doch das ist zunächst belanglos und fördert nicht. Da stürzt eine Mutter auf ihn zu: „Retten Sie mir mein Kind, retten Sie mein Kind, mein Kind!“ fleht sie knieend vor ihm. Sie war in der Stadt gewesen, um Besorgungen zu machen und findet nun das brennende Haus vor. „Retten Sie mein Kind!“ Qualvoll und verzweifelt klingen diese Schreie in Hansens Ohr nach. Einen Augenblick zögert er. Dann schießt ihm der Gedanke durch den Kopf: „Wenn es Frieda wäre oder ihr so ginge . . .“ und sogleich wirft er seine Jacke von sich und klettert in das brennende Haus. Er findet das Kind, schnürt es wie ein Bündel in Wäsche ein und will zurück. Eine erstickende Rauchwolke schlägt ihm entgegen, als er die Tür öffnet. Dieser Weg ist unmöglich. Da öffnet er das Fenster und wirft das Kind hinaus, das von der harrenden Menge aufgefangen wird. Noch einmal versucht er sich einen Ausgang zu schaffen, doch vergeblich. Die Flammen schwelen schon am Treppengeländer, züngeln an den Türpfosten empor. Der Qualm benimmt ihm die Sinne, ohnmächtig sinkt er um.

Zu den angstvoll Harrenden hat sich jetzt auch Frieda gesellt, der man die Tat ihres Mannes erzählt hat. — Er kommt nicht, er kommt nicht — da will sie ihm nachstürzen, lieber mit ihm zu Grunde gehen als ihrem jungen Liebesglück schmerzvoll nachtrauern. Doch man läßt es nicht zu. Bernt, der junge Arbeiter, der damals die Pferde aufgehalten hatte und der dann von ihrem Manne beinahe verjagt worden wäre, als er einen Ausstand anzetteln wollte, hat eine geheime innige Neigung zu ihr; er wird ihr zuliebe in das brennende Haus gehen. Und es gelingt ihm wirklich, den ohnmächtigen Fabrikanten herauszuschleppen. Doch kaum ist Bernt wieder im Freien, kaum hat er sich seiner schweren Last entledigt, als er tot zusammenbricht; ein brennender Balkon war ihm auf den Kopf gefallen und hatte ihn tödlich verletzt. Das war der einzige Schatten, der über Hans' und Friedas neuem Glücke lag.

Erscheinungstag: 14. März

Den gamle Historie.

Fhv. Minister, Grev Hardeggs Pengesager, er i den slettest mulige Forfatning. Hans Søn Fritz og hans Datter Frida koster ham mange Penge, og da Indtægterne er forsvindende i Forhold til Forbruget, har han maattet henvende sig til den stenrige Fabrikant Goldstein, der - snobbet, som han er - ikke har noget imod at forstrække Herr Greven med adskillige Laan. Men en skønne Dag siger han Stop - han vil ikke mere - jo, paa en Betingelse at Greven vil give sin Datter Frida til Fabrikantens Søn, Hans. Ganske vist er Hans en udpræget Døgenigt, der intet somhelst gider tage sig til, men han vil faa mange Penge, og denne hans store Formue vil give det gamle Adelsnavn fornyet Glans. Han lover at tale med Datteren. Straks da hun hører Tale om det, bliver hun meget vred, men da hun ser Faderens Angst for den forestaaende Ruin, røres hun og lover at gifte sig med Fabrikantens Søn.

Brylluppet staar med Pomp og Pragt, og straks efter Vielsen rejser de to Unge til deres fremtidige Hjem, der ligger ved Goldsteins Fabrik. Her har Fabrikantens Arbejdere tænkt paa at hædre Brudeparret, og i den Anledning har de rejst en Eresport, hvor de er forsamlede og venter paa det unge Herskab. Pludselig øjner de langt ude paa Vejen et Par løbske Heste. Det er Hestene for Bryllupskaretten, der har taget Magten fra Kusken, og nu i vildt Løb styrter op mod Fabriken. Netop, som en Katastrofe er uundgaaelig, springer en ung Arbejder, Bent, frem og standser med Fare for sit eget Liv de vilde Dyr, medens Hans ikke saa meget som værdiger ham en Tak. Han byder blot sin unge Kone Armen og fører hende ind i hendes nye Hjem.

Hidtil har Hans ikke taget mindste Notits af sin Hustru, men nu - da han er alene med hende inden fire Vægge -

forsøger han for første Gang en Tilnærmelse, men i samme Sekund rejser hun sig op og siger med lynende Øjne: Rør mig ikke! Din Fader har tvunget vort Giftermaal igennem, fordi min Fader er i Gæld til ham. Du har vidst det og været hans Medskyldige! Det er, som Hans' Selvfølelse vaagner ved denne Beskyldning. Uden et Ord trækker han sig tilbage, og fra det Øjeblik er de som Fremmede for hinanden.

Det gaar en ca. 14 Dage, og de to Ægtefæller er ikke kommet hinanden nærmere. Den unge Frue keder sig frygteligt, og hun lader derfor en Dag den unge Arbejder Bent kalde op til sig for at takke ham for hans heltemodige Opførsel, da han standsede de løbske Heste. Tilfældigvis kommer Hans ind, da Bent i sin Begejstring over Fruens ligefremme Væsen kysser hende paa Haaften, og pludselig vaagner Hans' Skindsyge. At hun tillader den simple Arbejder, hvad hun aldrig har villet tillade ham, hendes retmæssige Mand! Det kan han ikke glemme. De to Mænd maaler hinanden et Sekund, og man forstaar, at de fra dette Øjeblik hader hinanden.

Nogle Dage senere vil Frida gaa en Tur, og Hans spørger hende for første Gang, om han maa ledsage hende. Hun tillader det, men da de er kommen et godt Stykke ind i Skoven, anmoder hun ham om at lade hende være alene - han følger sig straks efter hende, men næppe er han kommen et hundrede Alen bort, før han hører hende raabe om Hjælp. Han styrter til og ser to Tiggere, der paa en meget nærgaaende Maade vil slaa hende for Penge. I et Nu har han gjort det af med de skumle Fyre, men medens han bevarer sin uforstyrrelige Ro, skotter hun hemmeligt beundrende op til ham. For første Gang interesserer han hende. Da hun kommer hjem, er hendes Fader og Broder kommen for at besøge hende. Glædestraalende fortæller Faderen hende, at han har arvet en betydelig Formue, og at hun nu roligt kan lade sig skille fra sin Mand, da de nu ik-

ke mere er afhængige af ham og hans Fader. Men inden hun faar Tid at svare, kommer der en Arbejder styrtende og beretter om en gruffuld Ulykke, der lige har fundet Sted ovre i Støberiet. Der er sket en voldsom Eksplosion, som har dræbt Fabrikanten, og under disse Omstændigheder erklærer Frida, forlader jeg ikke min Mand, hvorfor Greven og Fritz saa rejse hjem med uforrettet Sag.

Efter Fabrikantens Død overtager Hans hele Ledelsen af Fabriken, og den før saa dvaske Far's Søn er ikke til at kende igen. Han er fuld af Energi og Virkelyst og dirigerer det store Maskineri med fast og myndig Haand. Bent, der er det urolige Hoved blandt Arbejderne, mener, at nu er Tidspunktet kommen til at gennemføre en Strejke, men da han som Ordfører for en Deputation af sine Kammerater fremsætter deres Fordringer, behandles han paa en saa effektiv Maade af Hans, at han ganske glemmer sine store Ord og lusker af som en vaad Hund.

For anden Gang forsøger Grev Hardegg, der betragter sin Datters Giftermaal som en Messalliance, at faa hende til at forlade sin Mand, men nu erklærer hun rent ud, at hun ikke paa nogen Maade vil forlade ham. Overrasket over dette Svar, prøver Greven at indvirke paa Hans, og da denne tror, at Greven handler i fuld Forstaaelse med sin Datter, erklærer han sig villig til Skilsmisse. Men saasnart Frida hører det, opsøger hun sin Mand, og endelig kommer det til en Forklaring imellem dem. Jublende trykker han hende ind til sig. Nu først har Livet faaet Værdi for ham. Men Sorg og glæde følges ad her i Livet. Netop som han føler sig fuldtud lykkelig, faar han Bud om, at Arbejderboligerne brænder! I et Nu er han nede paa Brandstedet, hvor hans energiske Optræden straks bringer Ro og Orden tilveje. Pludselig er der en fattig Arbejderkone, der jamrende anraaber ham om at frelse hendes Barn, som ligger inde i det brændende Hus. Han betænker sig et Sekund

skulde han vove Livet nu, hvor han har fundet sin Lykke - jo - han maa - og heltmodigt styrter han ind i Flammerne, faar Barnet kastet ud af Vinduet ned til den taknemmelige Moder, men saa kan han heller ikke mere. Halvkvalt af Røgen styrter han om i det brændende Værelse.

Frida er imidlertid kommer til Stede og søger sin Mand alle Vegne. Da hun hører, at han er inde i Huset, vil hun partout ind til ham. Skal han dø, vil hun dø sammen med ham, men da Bent hører det og ser hendes Angst, gaar han hen til hende, giver hende Haanden og siger: Enten bringer jeg Deres Mand ud, eller jeg bliver selv derinde! Et Øjeblik efter er han forsvunden. Der gaar nogle lange kvalfulde Minutter, - saa endelig ser man ham komme ud igen bærende paa den bevidstløse Hans. Denne har ingen Skade taget, men Bent selv er ramt i Hovedet af en brændende Bjælke. Døende synker han om, lykkelig i Bevidstheden om, at han har skabt hendes Lykke, som han - lige fra første Øjeblik han saa hende - har elsket. Ingen kender hans Hjertes Hemmelighed. Den tager han med sig i Døden, - medens Frida knæler hos ham og bevæget beder en Bøn for hans Sjæl.

A/S **NORDISK FILMS CO.**

COPENHAGEN

BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.

VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.

BARCELONE. SOFIA.

NORDISK FILMS COMPAGNI

ES IST EINE ALTE GESCHICHTE .....

Die Vermögensverhältnisse des ehemaligen Ministers Graf Hardegg sind so schlecht als möglich. Sein Sohn Fritz und seine Tochter Frida kosten viel Geld, und seine Einnahmen halten bei weitem nicht mit seinem Verbrauch Schritt. Er hat sich schon längst an den steinreichen Fabrikanten Goldstein um Hilfe wenden müssen, und dieser hat auch bisher willig dem Grafen Geld vorgeschossen. Jetzt aber stellt er seine Bedingung: er will weiter Geld vorschies- sen , aber Frida, die Tochter des Grafen, muss dann seinen Sohn Hans heiraten . Der Hans ist freilich ein Taugenichts, der den gan- zen Tag gar nichts tut, aber sein Geld wird dem alten Familien- namen des Grafen neuen Glanz verleihen. Der Graf verspricht, mit seiner Tochter zu reden. Zuerst wird sie sehr böse, da sie aber die Angst ihres Vaters vor der bevorstehenden Ruine sieht, lässt sie sich rühren und verspricht den Sohn des Fabrikanten zu heira- ten. Die Hochzeit wird mit der grössten Praecht gefeiert, und gleich nach der Trauung reist das Brautpaar hach seinem zukünftigen Heim bei Goldsteins Fabrik. Die Arbeiter der Fabrik haben Vorbereitungen getroffen, um das Brautpaar zu ehren, und in dieser Angelegenheit haben sie eine Ehrenpforte gebaut und erwarten die Ankunft der Herr- schaften. Plötzlich erblickt man in der Ferne ein Paar flüchtige Pferde. Es sind die Pferde der Brautkutsche die in wildem Lauf her- anstürmen. Eine Katastrophe scheint unvermeidlich, aber ein junger Arbeiter, Bent, springt vor und hält, mit Gefahr seines eigenen Lebens, die wilden Pferde an. Hans sagt kein Wort des Dankes, er bietet nur seiner jungen Frau den Arm und führt sie in ihr neues Heim. Allein mit seiner jungen Frau, will Hans sich zärtlich nähern aber scharf und mit funkelnden Augen weist sie ihn zurück; "Dein Vater", sagt sie, "hat diese Heirat erzwungen, weil mein Vater sein Schuldner ist; du hast es gewusst und bist sein Mitschuldiger".

Es ist als erwache das Selbstgefühl des jungen Mannes durch diese Beschuldigung. Ohne ein Wort zieht er sich zurück, und von diesem Augenblick an leben die beiden Eheleute fremd neben einander. Einige Wochen sind verflossen, und die beiden Eheleute sind einander nicht näher gekommen. Die junge Frau langweilt sich, und aus lauter Langeweile lässt sie eines Tages Bent rufen, um ihm für seine mutige Tat zu danken. Zufälligerweise kommt Hans hinzu, gerade als Bent, über die Liebenswürdigkeit der jungen Frau begeistert, ihr die Hand küsst. Hansens Eifersucht wird sofort erregt. Dem gewöhnlichen Arbeiter soll erlaubt sein was sie ihm nie erlaubt hat? Die beiden Männer messen sich mit den Augen einen Moment, und man versteht, dass sie sich von jetzt an tief hassen. Einige Tage später geht Frida spazieren und zum ersten Mal bittet Hans um Erlaubnis sie zu begleiten. Sie willigt ein; als sie aber zum Walde gekommen sind, bittet sie ihn sie alleine zu lassen. Hans verlässt sie sogleich, aber kaum ist er fort, als er sie um Hilfe rufen hört. Er stürzt herbei und erblickt zwei Bettler, die Geld von ihr erpressen wollen. Hans jagt die Arbeiter fort, und Frida muss seinen Mut bewundern. Als sie wieder nach Hause gekommen ist, findet sie dort ihren Vater und Bruder, die gekommen sind um sie zu besuchen. Freudestrahlend erzählt ihr der Vater, dass er ein beträchtliches Vermögen geerbt hat. "Du kannst Dich jetzt ruhig von Deinem Manne scheiden lassen", sagt er, "wir sind nicht länger von ihm und seinem Vater abhängig. Ehe sie antworten kann, kommt ein Arbeiter hereingestürzt, und berichtet, dass ein furchtbares Unglück stattgefunden hat. Durch eine furchtbare Explosion ist der Fabrikant getötet worden, und Frida erklärt nun bestimmt, dass sie unter diesen Umständen ihren Mann nicht verlassen kann; ihr Vater und Bruder müssen also unverrichteter Sache zurückreisen. Nach dem Tode des Fabrikanten übernimmt Hans die Leitung der Fabrik. Gleich von Anfang an zeigt sich der junge Mann fest und energisch und von dem

tiefsten Tätigkeitsdrang beseelt. Das grosse Geschäft weiss er mit fester und ruhiger Hand zu leiten. Bent glaubt jetzt den Zeitpunkt gekommen, um einen Ausstand zu beginnen; als Wortführer einer Deputation von Arbeitern bringt er dem jungen Fabrikanten die Forderungen seiner Kameraden vor. Zum zweiten Mal versucht nun Graf Hardegg, der die Ehe seiner Tochter als eine Mesallianz betrachtet, Frida zur Scheidung zu überreden, aber diesmal erklärt sie offen, dass sie ihren Mann liebt und dass sie ihn keinesfalls verlassen will. Diese Antwort kommt dem Grafen sehr überraschend. Er wendet sich nun an Hans und versucht auf ihn einzuwirken. Hans glaubt, dass der Graf in Ubereinstimmung mit seiner Tochter handelt, und erklärt sich einverstanden. Sobald Frida dieses erfährt, eilt sie zu ihrem Mann und jetzt endlich lernen die jungen Eheleute, die sich lange geliebt haben, sich verstehen. Jauchzend drückt er sie an seine Brust, erst jetzt hat für ihn das Leben einen Wert. Doch er wird gewaltsam aus seiner Freude gerissen durch die Meldung, dass die Wohnungen der Arbeiter in Flammen stehen. Er eilt zur Brandstätte, wo sein energisches Benehmen Ordnung schafft, sodass die Rettungsaktion nicht gestört wird. Eine arme Frau fleht ihn an, ihr kleines Kind zu retten, welches in einem brennenden Hause geblieben ist. Er bedenkt sich nur einen Moment - ob er sein Leben aufs Spiel setzen soll grade jetzt, wo er sein Glück gefunden hat. Aber er fühlt die Verpflichtung, der er sich nicht entziehen darf, und heldenmütig stürzt er in das brennende Haus, ergreift das Kind und wirft es vom Fenster aus der dankbaren Mutter zu. Jetzt kann er sich nicht länger aufrecht halten. Halberstickt stürzt er in dem brennenden Zimmer zu Boden. Frida ist indessen herbeigekommen und sucht ihren Mann überall. Als sie hört, dass er im Hause ist, will sie zu ihm hinein, um lieber mit ihm zu sterben als ihn zu verlieren. Das sieht Bent, er stürzt zu ihr, drückt ihr die Hände und ist auf einemal im Hause verschwunden. Einige lange qualvolle

Minuten verlaufen - endlich kommt er zurück - den bewusstlosen Hans in den Armen tragend. Dieser hat keinen Schaden gelitten, aber ein brennender Balken hat Bent am Kopf getroffen. Sterbend sinkt er zu Boden, zufrieden im Bewusstsein, ihr das Glück zurückgegeben zu haben, die er so lange innig geliebt hat. Niemand kennt das Geheimnis seines Herzens. Nur Frieda kniet bewegt bei ihm nieder und betet zum Himmel für seine Seele.

-----ooJoo-----

**A/s NORDISK
FILMS-KOMPAGNI
COPENHAGEN**

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

LA VEILLE HISTOIRE.

Les affaires pécuniaires du comte Hardingue sont en fort mauvais état. Ces enfants Freddy et Claire lui coûtent beaucoup d'argent, et comme ses dépenses dépassent de beaucoup ses revenus, il s'est vu obligé d'emprunter de l'argent à M. Goldstein, riche industriel qui, au début, se sent flatté que le comte s'adresse à lui et consent de bonne grâce à lui fournir les sommes dont il a besoin. A la longue il trouve cependant les prétentions du comte un peu exagérées, et refuse de lui avancer davantage. Le comte insiste, et il finit par céder, mais à condition que la fille du comte, la jolie Mademoiselle Claire, épouse son fils Jean. Il est vrai que Jean est un grand fainéant, mais le comte fait la réflexion qu'un jour il sera très riche, et que sa grande fortune pourrait servir redorer le blason des Hardingue. Il promet donc à M. Goldstein d'en parler à sa fille. D'abord Claire se met en colère, puis voyant l'angoisse de son père à la perspective de la ruine prochaine elle s'attendrit, et promet d'épouser le fils du fabricant.

Le mariage est célébré avec une grande pompe, et tout de suite après les nouveaux-mariés partent pour leur nouvelle demeure située près des usines de M. Goldstein. Les ouvriers de la fabrique ont préparé une réception solennelle au jeune couple. Un grand arc orné de fleurs a été dressé en leur honneur, et la foule se presse tout autour en attendant l'arrivée de Monsieur Jean et sa dame. Subitement on aperçoit au loin la voiture des nouveaux-mariés, lancée à une vitesse effrayante. On ne tarde pas à se rendre compte que les chevaux se sont emportés. Au moment où une catastrophe paraît inévitable, Benoit, un jeune ouvrier, se précipite sur les animaux furieux et les arrête au risque de sa propre vie. Jean ne daigne pas même regarder le jeune héros pour le remercier. Comme si rien ne s'était passé, il offre le bras à sa

jeune femme pour la conduire à sa maison.

Jusqu'ici Jean n'a fait aucun rapprochement à sa jeune femme, mais maintenant qu'ils sont seuls il veut l'embrasser, mais elle le repousse, et en lui jetant un regard foudroyant, elle lui dit: Ne me touchez pas! Vous m'avez forcée, vous et votre père, à vous épouser. Je n'y ai consenti que pour sauver mon père. Vous l'avez su, vous êtes le complice de votre père!" Blessé au vif, il se retire sans mot dire, et dès ce moment ils sont l'un pour l'autre comme deux étrangers.

Une quinzaine de jours se sont écoulés, et encore aucun rapprochement ne s'est fait entre eux. La jeune femme s'ennuie terriblement. Un jour elle envoie chercher le jeune ouvrier Benoit. Elle veut le remercier de son acte de courage. Par hasard Jean entre dans la chambre au moment où Benoit, ravi de l'amabilité de la jeune femme, lui baise la main. Sa jalousie s'éveille; il ne comprend pas que sa femme permette à un ouvrier ce qu'elle ne lui a jamais permis à lui, son mari. Les deux hommes se mesurent un moment, et dès lors il se haïssent.

Quelques jours plus tard Claire se dispose à faire une promenade. Pour la première fois Jean lui demande la permission de l'accompagner. Elle y consent, mais lorsqu'ils ont atteint le bois, elle le prie de la laisser seule. Il se conforme à son désir, mais l'instant d'après il l'entend crier au secours. Il court à son aide et la trouve en lutte avec deux mendiants qui essayent de lui extorquer de l'argent. Il n'a témoigné la moindre crainte, et son mâle courage excite l'admiration secrète de Claire. Pour la première fois, elle le regarde d'un oeil sympathique. A son retour elle trouve son père et son frère arrivés pour lui faire une visite. Le père lui raconte avec joie qu'il vient d'hériter d'une grande fortune et que maintenant elle peut se séparer de son mari, puisqu'ils n'auront plus besoin de recourir à la bourse du fabri-

cant Goldstein.

Avant que Claire puisse répondre, un ouvrier entre précipitemment dans le salon, et raconte qu'un terrible accident vient d'avoir lieu dans la fonderie, que le maître de forges a été tué. Immédiatement Claire déclare que dans ces conditions elle ne peut pas quitter son mari. Et le comte et son fils sont obligés de repartir sans résultat.

Après la mort du fabricant Jean prend la direction de la fabrique. Le jeune homme, autrefois si indolent, se montre maintenant plein d'énergie et d'activité. Il dirige d'une main ferme et sûre la grande entreprise. Benoit est l'esprit remuant des ouvriers; il pense que le moment est venu pour se mettre en grève, et à la tête d'un certain nombre de ses camarades, il se rend auprès du nouveau patron pour lui faire connaître les revendications des ouvriers de l'usine. Le résultat de sa démarche est cependant loin d'être celle qu'il avait rêvée. La supériorité du patron l'écrase, pour ainsi dire, et l'oreille basse, il s'en retourne par où il est venu.

Pour la deuxième fois le comte Hardingue, qui considère le mariage de sa fille comme une mésalliance, veut lui persuader de quitter son mari. Mais cette fois-ci Claire déclare fermement qu'elle aime son mari et qu'elle ne consentira jamais à le quitter. Surpris de cette réponse le comte s'adresse à Jean, et celui-ci croyant que le comte agit de concert avec sa fille, consent à divorcer. En l'apprenant Claire vient trouver son mari et lui répète ce qu'elle vient de dire à son père.

Rayonnant de joie il la presse sur son coeur. Alors seulement il comprend la beauté de la vie.

Juste au moment où il se sent enfin entièrement heureux il apprend que la cité ouvrière est en flammes. Sans hésiter un moment il court au lieu du sinistre où son attitude énergique

et calme apaise immédiatement les esprits agités.

Subitement une pauvre femme l'impløre de venir à son secours. Son enfant est dans la maison en feu. Il hésite un moment se demandant s'il doit risquer sa vie au moment même où il a trouvé le bonheur. Oui, il le faut, c'est son devoir! Et héroïquement il se précipite au milieu des flammes, saisit l'enfant qu'il jette par la fenêtre à la mère qui attend en bas, mais ses forces sont épuisées. A demi étouffé par la fumée qui remplit toute la chambre, il tombe à la renverse.

Cependant Claire est arrivée. Partout elle cherche son mari. En apprenant qu'il est dans la maison en flammes, elle veut à toute force y pénétrer pour mourir avec lui. Benoit voyant son angoisse lui tend alors la main, en déclarant avec fermeté qu'il lui rapportera son mari ou il y restera lui-même. Un moment après il a disparu. Quelques minutes s'écoulaient, minutes pleines d'angoisse, puis on voit réapparaître Benoit portant dans ses bras Jean sans connaissance.. Celui ci n'a eu de mal, mais une solive brûlante est tombée sur la tête du sauveur. A peine a-t-il déposé son précieux fardeau qu'il s'affaisse en mourant, heureux d'avoir pu contribuer au bonheur de Claire qu'il a aimée dès leur première rencontre. Personne ne connaît le secret de son coeur, mais Claire s'agenouille auprès de lui priant le ciel de recueillir son âme.

- - - - o o 0 0 o o - - - -

A/s NORDISK FILMS CO.

COPENHAGUE

BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.

VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.

BARCELONE. SOFIA.

NORDISK
FILMS
KOMPAGNI